

Vocea Martirilor

REBELII RĂSCUMPĂRAȚI AI
COLUMBIEI

DE LA CÂMPURI
DE COCAINĂ LA
HRISTOS 4

ULTIMELE
CUVINTE ALE
MAMEI 7

AJUNGÂND
ÎN ZONELE
ROȘII 9

EDIȚIA 1, 2025

Mesaj către cititori

Marxism, cocaină și persecuție

Vocea Martirilor slujește membrii familiilor noastre creștine în locuri din întreaga lume, locuri în care aceștia sunt cel mai frecvent și sever persecutați pentru credința și mărturia lor. Noi clasificăm fiecare locație fie ca zonă ostilă, fie ca națiune restricționată - „ostilă” pentru zonele în care persecuția provine în principal de la indivizi și grupuri, și „restricționată” pentru națiunile în care guvernul federal este principala sursă de persecuție. În prezent, persecutorii din zonele ostile sunt aproape în întregime grupuri teroriste islamice care încearcă să aducă islamul la putere prin violență. Cu toate acestea, o excepție notabilă este în America Latină, unde traficanții de narcotice persecută violent creștinii în timp ce aceștia își promovează ideologia marxistă (comunistă atee).

În unele părți ale Americii de Sud și ale Americii Centrale - inclusiv în unele zone din nordul Mexicului - persecuția de către narcotrafitanți este sporadică și localizată. Însă în alte zone, în special în sudul îndepărtat al Mexicului și în unele părți ale Columbiei (a se vedea harta din stânga), grupuri de gherile bine finanțate și puternic înarmate controlează teritoriul și operează având o autonomie aproape completă. Guvernele respective nu au mijloacele sau voința de a proteja oamenii. Frații și surorile noastre creștine suferă în aceste „zone roșii”.

În timp ce neo-marxismul (ale cărui aspecte pot fi văzute în ceea ce este numit popular „wokeism”) continuă să câștige influență prin mijloace culturale și politice în SUA și Europa de Vest, marxismul nediluat și inerent violent este în creștere în America Centrală și America de Sud. În Columbia, ideologia marxistă îi identifică pe creștini drept ținte ale violenței, caracterizând credința noastră drept o armă folosită pentru a oprima

clasa muncitoare. Realitatea, desigur, este că gherilele sunt printre cele mai opresive organizații, politice sau de altă natură, din lume. Finanțată de comerțul cu droguri, dotată cu personal prin recrutarea forțată a sătenilor (inclusiv a copiilor) pentru a munci câmpurile de coca și pentru a comite atrocități violente, susținute de guvernanți de stânga cumpărați din banii lor de sânge. Gherila este dedicată eliminării libertății de gândire, de exprimare și de cult.

Americanii au determinat cererea de cocaină a gherilelor columbiene timp de decenii. Statistici guvernamentale recente arată că aproape 90% din cocaina confiscată în SUA provine din zonele roșii ale Columbiei. Ce ironie oribilă este faptul că oamenii din SUA, o națiune în care mai mult de 80% din populație se declară creștină și al cărei guvern este menit să fie un far al democrației, finanțează gherilele marxiste și alți narcotrafitanți.

Banii cheltuiți de americani pe narcotice finanțează asupra și uciderea fraților și surorilor noastre în Hristos. Să nu încetăm niciodată să împărtășim mesajul mântuitor al Evangheliei cu cei de pe ambele părți ale acestor tranzacții și să nu încetăm niciodată să vedem harul suveran al lui Dumnezeu în mijlocul unei asemenea ticăloșii.

În stânga, puteți vedea familia Martinezes, o familie creștină credincioasă prezentată în campania din acest an pentru Ziua internațională de rugăciune pentru creștinii persecutați (puteți vedea scurtmetrajul pe canalul de YouTube a Vocea Martirilor). Și nu uitați să citiți povestea lui Gonzalo (p. 4), care a fost cândva muncitor în câmpurile de coca, dar care, după ce a ajuns la credința în Hristos, lucrează acum pentru o recoltă mai bună.

Director executiv Vocea Martirilor,
Andreea Muresan

PE SCURT, MISIUNEA NOASTRĂ

- Încurajarea și îmbărbătarea creștinilor pentru împlinirea misiunii de a duce Evanghelia până la capătul Pământului, în zone ale lumii unde creștinii sunt persecutați.
- Oferirea ajutorului practic și spiritual familiilor creștinilor martirizați.
- Echiparea și susținerea creștinilor persecutați în a iubi și a întoarce la Hristos oamenii care se opun Evangheliei.
- Ajutarea credincioșilor persecutați să își refacă viața, pentru a putea fi mărturii în țările în care au fost victimele opresiunii.
- Consolidarea relațiilor dintre oamenii lui Hristos și informarea lumii creștine cu privire la frații noștri persecutați, încurajând astfel creștinii în păstrarea angajamentului făcut lui Hristos și în implicarea răspândirii Adevărului.

Vocea Martirilor (VOM) este o organizație misionară non profit, interdenominațională, care slujește creștinii persecutați din jurul lumii. Fondată în 1967 de Richard și Sabina Wurmbrand, VOM își dedică lucrarea pentru a inspira credincioșii să își aprofundeze credința și angajamentul față de Cristos și de a îndeplini marea trimitere- indiferent de costuri.

Schimbând plante de coca cu plantarea de biserici

Salvat de la o viață de disperare și păcat, un lucrător columbian care lucra pe câmpurile de cocaină îi ajută acum pe rebelii violenți cu care a lucrat cândva.

Când Gonzalo a început să lucreze în câmpurile columbiene de coca și în laboratoarele care produc cocaină, era un om dur - și din ce în ce mai disperat. Tatăl său părăsise familia când Gonzalo era tânăr, iar mama sa îi obliga pe copii să se descurce singuri. Fratele său, care s-a alăturat unuia dintre grupurile de gherilă în tinerețe, a murit violent la vârsta de 16 ani.

„Am crescut într-un mediu în care trebuie să lupți pentru a supraviețui”, a spus Gonzalo. Luptele nu s-au încheiat odată cu maturizarea; el o agresa fizic și verbal pe soția sa, Edilma, și pe cele patru fiice ale lor. Deși recolta de cocaină îi oferea un loc de muncă stabil și un venit regulat, Gonzalo trăia sub amenințarea constantă a atacurilor. Câmpurile de coca, situate în faimoasele „zone roșii” ale Columbiei, sunt domeniul gherilelor marxiste, precum Forțele Armate Revoluționare din Columbia (FARC) și al diferiților paramilitari de dreapta. Aceste grupuri luptă pentru controlul comerțului cu droguri și se opun încercărilor guvernului de a-l eradica.

Gherilele, care își protejau recoltele profitabile, pedepseau lucrătorii pe care nu îi cunoșteau sau în care nu puteau avea încredere, iar forțele guvernamentale făceau raiduri de rutină în complexele gherilelor în încercarea de a distruge plantațiile de coca. Bombele și

„Dumnezeu este credincios. El a deschis o ușă pentru noi și am văzut minunile pe care Le-a făcut cu familia noastră dar și cu alte familii.”

gloanțele îi făceau adesea pe muncitori să fugă în pădure.

În cele din urmă, Gonzalo a reușit să iasă din afacerea culturilor de coca și să lucreze în construcții, dar tot nu a putut scăpa de disperarea cauzată de anii de violență și de incapacitatea de a-și controla furia și tendințele violente.

„Nu știam cum să mă rog”, a spus el, „așa că mă rugam doar cum simțeam. În mai multe rânduri, a trebuit să fug în dormitorul meu și să strig după ajutorul lui Dumnezeu.” După un incident cu câțiva soldați care a dus la o bătaie cruntă și la un sentiment tot mai profund de disperare în familia sa, Gonzalo L-a căutat pe Domnul cu seriozitate. În 2006, căutarea sa l-a condus la biserică și la o întâlnire cu Dumnezeu cel viu.

„L-am rugat pe Domnul să facă ceva cu viața mea”, a spus Gonzalo. „Am început să simt lucruri ciudate pe care nu le mai simțisem până atunci. Minteaa mea a fost reînnoită și L-am primit pe Hristos. Am început să gândesc diferit, să vorbesc diferit. Am fost îndrăgostit de Domnul.”

Când Edilma a văzut schimbarea dramatică din soțul ei, a fost convinsă de existența unui Dumnezeu iubitor. „Eram împreună de 11 ani- el a vrut mereu să se schimbe, dar nu a putut niciodată. În cele două ore în care am fost în biserică, a intrat ca un om și a plecat ca altul. Mi-am dat seama că există cu adevărat un Dumnezeu, un Dumnezeu foarte puternic, care poate face acest tip de transformare.”

Abaca Press / Alamy Stock Photo

Sus: Un soldat columbian stă într-un câmp de coca, domeniul gherilelor marxiste și al paramilitarilor de dreapta care luptă pentru controlul comerțului cu droguri în zonele roșii ale țării. Stânga: Gonzalo a lucrat în câmpurile de coca înainte de a ajunge la credința în Hristos. El și soția sa, Edilma, slujesc acum rebelilor din zonele roșii.

Atât inima cât și casa lor s-au schimbat dramatic. „Nu mai existau maltratări, nici verbale, nici fizice”, a continuat Edilma. „Dumnezeu a făcut o transformare în noi toți. Atunci am început să-L slujim pe Domnul cu multă pasiune.”

O recoltă mai bună

Pastorul de la biserica lor i-a ajutat pe Gonzalo și Edilma să învețe și să crească ca ucenici ai lui Hristos. Pe măsură ce credința lor s-a maturizat, au preluat roluri de conducere, iar în 2016 au fost trimiși să planteze o nouă biserică. „Eram eu, soția mea și încă un cuplu”, își amintește Gonzalo. „Nu exista o biserică; exista doar o casă.”

Zonele roșii ale Columbiei, deja periculoase din cauza violenței continue, a traficului de narcotice și a altor activități criminale, sunt deosebit de periculoase pentru creștini. Gherilele îi țintesc în mod special pe creștini, deoarece supunerea lor față de Cuvântul lui Dumnezeu îi face adversari direcți ai cauzei militanților. Evanghelizarea și călătoriile sunt dificile în aceste zone, deoarece gherila încearcă să controleze toate aspectele vieții sătenilor.

În ciuda riscurilor, Gonzalo și Edilma s-au întors de bunăvoie într-o zonă roșie, de data aceasta ca slujitori ai Evangheliei pregătiți pentru lupta spirituală. Au plantat o biserică și au avut încredere că Dumnezeu le va oferi o recoltă mult mai valoroasă decât frunzele de coca.

„Dumnezeu este credincios”, a spus Gonzalo. „A deschis această ușă pentru noi și am văzut minunile pe care Dumnezeu le-a făcut cu aceste familii. Tot mai mulți oameni vin și se adaugă la numărul lor. Cum L-am văzut pe Dumnezeu lucrând? În transformarea familiilor prin Cuvânt. Aceste familii s-au schimbat, au fost restaurate. Dumnezeu ne-a dat familii, familii întregi, care s-au convertit.”

Printre cei care au fost restaurați și convertiți se numără și unii din tabăra inamică - foste gherile care au devenit deziluzionate de violență, dar care erau încă respinse de

comunitatea lor din cauza afilierii lor cu FARC. „Sunt respinși de ceilalți din comunitate, dar noi le arătăm dragoste”, a spus Gonzalo.

Cu toate acestea, această dragoste este văzută ca o amenințare de către gherilele care controlează zona. La începutul anului 2024, un comandant local al FARC i-a adunat pe orășeni la o întâlnire și le-a spus că serviciile religioase sunt interzise. Costul nesupunerii, chiar și atunci când nu este declarat, este bine înțeles. „Dacă nu ne supunem ordinelor lor, vom avea probleme cu ei”, a spus Edilma. „Fie ne vor da afară din sat, fie vor găsi alte măsuri pe care să le ia.”

Aceste „alte măsuri” includ supravegherea, răpirea, agresiunea, tortura și crima, consecințe potențiale pe care trebuie să le ia în considerare fiecare slujitor creștin dintr-o zonă roșie columbiană. Iar congregația lui Gonzalo nu este imună. Un lider al bisericii a fost răpit timp de patru zile și înălțuit de gât în timpul captivității sale; Gonzalo este supravegheat, urmărit și interogat în mod regulat; iar într-un sat, o întreagă congregație de 25 de credincioși a fost forțată să fugă.

„Cam așa se întâmplă lucrurile aici”, a spus Gonzalo. „Dar în mijlocul acestor lucruri, Dumnezeu ne dă puterea și capacitatea de a continua să predicăm Evanghelia.”

Evanghelia în mișcare

Gonzalo și familia sa recunosc amenințările foarte reale cu care se confruntă și frica care rezultă din acestea, dar se consolează și sunt încurajați de Scriptură. La fel ca mulți creștini de-a lungul secolelor, Edilma își găsește alinarea și puterea în Psalmul 23.

Gonzalo, între timp, se uită la 2 Cronici 16:9 ca la o încurajare de a persevera în neprihănire: „Căci ochii Domnului aleargă încoace și încolo pe tot pământul, ca să

sprijine pe cei a căror inimă este nevinovată față de El.”

Predicarea Evangheliei sub amenințarea violenței îi obligă pe Gonzalo și Edilma să își mențină munca de slujire ușoară și mobilă. Principalul lor sprijin provine de la trei dintre ficele lor.

„Nu ne adunăm în grup, pentru că gherila nu ne permite”. În schimb, ei călătoresc din casă în casă, vizitând familiile individual. Deși ar putea rămâne în orașe mai mari și, prin urmare, mai sigure, ei aleg să viziteze sate mai mici care suferă o mare opresiune din partea militanților locali. Lucrătorii din prima linie le-au oferit lui Gonzalo și Edilmei instrumente de slujire portabile pentru a le facilita munca în zonele grav afectate de conflict și violență.

Pe măsură ce furia și ura pătrund în grupurile de gherilă, în comunitățile dominate de militanți și chiar în unii creștini care au suferit o mare frică și pierderi adânci în zonele roșii, Gonzalo și Edilma cer rugăciune pentru ca Domnul să continue să le dea pasiune pentru slujire.

„Uneori ne gândim că ar fi mai bine să mergem în altă parte”, a spus Edilma, ”dar apoi ne gândim la sufletele care au nevoie. Cine le va duce Vestea cea Bună dacă noi plecăm? Sunt atât de mulți oameni care suferă; ... sunt oameni care au nevoie de Hristos. Hristos este Cel care le vindecă inima, iar noi suntem acolo pentru a ajunge la ei.”

Gonzalo și Edilma au luat în inimă promisiunea din Galateni 6:9, pe care pastorul lor le-a împărțit-o drept încurajare: „Să nu obosim să facem binele, căci la vremea potrivită vom secera recolta, dacă nu renunțăm.”

▼ Deoarece gherilele interzic serviciile religioase, Gonzalo și Edilma se întâlnesc în casele membrilor bisericii. Lucrătorii din prima linie au oferit cuplului instrumente de slujire pentru a le facilita munca în zonele afectate de violență.

ULTIMELE CUVINTE ale mamei

„M-am concentrat pe cuvintele pe care mama mi le-a lăsat: «Mergi înainte fără mine.»”

Salome are amintiri vii ale nopții de acum 13 ani când ea și cele trei surori ale sale au fost trezite de focuri de armă. Când una dintre surorile ei mai mari le-a întrebat pe celelalte dacă au auzit, fetele au sărit din pat, confruntându-se cu un coșmar.

„Ne-am ridicat să vedem ce se întâmplă”, își amintește Salome, „și am văzut că mama noastră era moartă”. Cu câteva momente mai devreme, doi bărbați bătuseră la ușa din față a casei lor din Columbia, trezindu-i pe părinții lui Salome, James și Rocio Pino. Când au deschis ușa, bărbații au cerut ajutor cu motocicleta lor. În timp ce James a ieșit afară să ajute, unul dintre bărbați a rămas lângă ușă cu Rocio, supraveghindu-i soțul.

„Numele tău este Maria?”, a întrebat-o bărbatul pe Rocio. „Nu, eu sunt Rocio Pino”, a răspuns ea. Brusc, bărbatul a împușcat-o pe Rocio de trei ori. James s-a întors în timp ce soția sa cădea la pământ, iar Salome și surorile ei au alergat rapid la ușă. James a încercat să confrunte atacatorul, dar cei doi bărbați au fugit pe motocicletă. Salome a declarat că este recunoscătoare că bărbații nu l-au împușcat și pe tatăl lor.

Când James a cerut ajutor, serviciile de urgență au refuzat să răspundă deoarece familia locuia într-una dintre „zonele roșii” ale Columbiei, zone controlate de grupări de gherilă militante precum Forțele Armate Revoluționare din Columbia (FARC). Drumul spre satul lor era puternic minat și păzit de gherilele FARC, astfel încât James și ficele sale nu au putut să o ajute pe Rocio, care a murit în fața ușii lor.

A doua zi, 7 martie 2011, ar fi fost o zi de luni obișnuită, cu școală, treburi casnice și activități bisericești. Salome însă, în vârstă de 10 ani și restul familiei Pino, s-au străduit să organizeze o înmormântare de urgență pentru Rocio. Înainte de răsăritul soarelui în acea zi, niște bărbați care pretindeau că sunt de la guvern au venit la ușa lor și au cerut să ia trupul lui Rocio ca parte a unei investigații privinduciderea ei, dar

familia nu i-a crezut. James a crezut că erau gherile FARC care încercau să ascundă dovezile crimei lor.

„Tatăl meu a spus: „Nu, vom lua cadavrul. Cine v-a trimis?” își amintește Salome.

Imediat ce bărbații au plecat, James le-a spus fetelor să strângă ce pot și să urce în mașină, împreună cu trupul mamei lor. Știa că nu erau în siguranță. Fetele, de înțeles, erau în stare de șoc. „Eram fete”, a spus Salome. „De fapt, nu am apucat să luăm nimic. Noi patru am mers cu mama.”

Familia a condus până într-un oraș din apropiere, unde au organizat o înmormântare improvizată la o biserică unde mulți oameni o cunoșteau și o iubeau pe Rocio și familia Pino. „Nu știu de ce oamenii aceia au vrut să îi facă rău”, a spus Salome. „Ea le predica oamenilor de acolo. În acele zile, erau multe gherile în zonă. Îmi amintesc că eram singură cu mama, iar în acel moment o fată, soldat FARC de vârsta mea, a venit la ea. Mama i-a dat un Nou Testament și i-a spus că face lucruri greșite.”

De asemenea, Salome a auzit-o pe mama ei îndemnând-o pe militanță să părăsească FARC. „Domnul te așteaptă”, i-a spus mama ei tinerei fetei. Salome și familia ei cred că Rocio a fost ucisă pentru că a mărturisit tinerei gherile. Părăsirea FARC sau încurajarea cuiva să plece este considerată un act de trădare. „Când gherilele încearcă să se „demobilizeze”, cum îi spun ei, sunt uciși”, a explicat Salome. „Nu mai poți scăpa.”

După înmormântare, prietenii au ajutat-o pe Salome și familia ei să se ascundă. Militanții FARC i-au căutat timp de mai mulți ani, forțându-i să se mute constant. De fiecare dată când locația lor era descoperită, familia Pino se întreba cine le-a spus celor de la FARC. Salome știe ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost prinși. „L-ar fi ucis pe tatăl meu”, a spus Salome. „Am fi fost răpiți. Am fi făcut parte din FARC. Probabil ne-ar fi forțat să devenim unii dintre ei.”

REUTERS / Alamy Stock Photo

◀ Salome crede că gherila a ținut-o pe mama ei pentru că propovăduia unei femei soldat de gherilă.

cartofi dintr-o grădină din apropiere, când Salome și sora ei mai mică s-au apropiat de mama lor. „Mi-am binecuvântat mama și am îmbrățișat-o”, a spus Salome. „Acea a fost ultima dată când am îmbrățișat-o.”

De asemenea, Salome își amintește cu claritate ultima și surprinzătoarea sfătuire a mamei sale. „Ultimele cuvinte pe care mi le-a spus au fost: «Când mi se va întâmpla ceva, vreau să mergi mai departe fără mine și să ai grijă de tatăl tău». Era ca și cum ar fi știut.”

Astăzi, ca studentă la facultate în vârstă de 23 de ani, Salome poartă cu ea lecțiile mamei sale. „Mama mea a fost întotdeauna puternică”, a spus Salome. „M-am născut într-un cămin creștin. Părinții mei mi-au vorbit mereu despre Dumnezeu, și mama mi-a lăsat un mare dar, acela de a crede în Dumnezeu și în promisiunea Lui.”

Credința lui Salome a determinat-o să îi ierte pe ucigașii mamei sale, dar a fost nevoie de timp. „Aveam multă ură”, a spus ea. În cele din urmă, Salome și-a depășit resentimentele față de gherila FARC. „În acest moment, nu am nicio mânie față de ei”, a spus ea. „Inima mea este curată. Dacă aș avea ură față de ei, atunci nu aș putea fi fericită. Aș fi trăit mereu cu acea ură. În dreptul meu, i-am iertat. În inima mea am pace față de ei.”

În prezent, Salome este profesoară de școală duminicală într-o biserică pe care o iubește. Participă la slujbele bisericii de două ori pe săptămână, în timp ce își continuă studiile universitare în design grafic și lucrează pentru a-și întreține familia. Salome este singurul copil din familie care urmează o facultate, iar taxele ei de școlarizare sunt plătite de corpul global al lui Hristos prin intermediul lucrătorilor din prima linie. În timpul pandemiei, Salome și familia ei au avut dificultăți financiare, trăind cu 70 000 pesos (mai puțin de 20 de dolari) pe săptămână. Dar Dumnezeu a avut întotdeauna grijă de ei. „Dumnezeu a înmulțit cei 70.000 de pesos pentru a plăti totul”, a spus ea. „Știi, am văzut cât de mare este Dumnezeul meu. Nu am fost niciodată singură.”

Salome spune că ultimele cuvinte ale mamei sale au ajutat-o să treacă peste toate provocările cu care s-a confruntat în copilărie. „Am cerut putere de la Dumnezeu”, a spus ea, „pentru că a fost foarte dificil. M-am concentrat pe cuvintele pe care mama mi le-a lăsat: „Mergi înainte fără mine, cu curaj.” Această mică frază este ceea ce m-a ținut.”

Familia Pino a avut probleme după moartea lui Rocio. Mutările frecvente au făcut ca Salome și surorile ei să se acomodeze greu la școală, iar finanțele erau limitate. „Este foarte greu să crești fără mamă”, a spus Salome cu lacrimi în ochi. „Când eram mică, Îl întrebam mereu pe Dumnezeu: „De ce eu, Doamne, de ce eu? Sunt un copil.”

Unele evenimente din viață, cum ar fi aniversarea de 15 ani a lui Salome, au fost deosebit de dificile fără mama ei. În culturile latino-americe, împlinirea vârstei de 15 ani de către o fată marchează maturizarea acesteia și este sărbătorită în mod tradițional printr-o quinceanera, o reuniune festivă a familiei și prietenilor. Tânăra sărbătorită poartă adesea ținute extravagante pentru acest eveniment important, iar Salome își amintește de dezamăgirea ei că nu a putut cumpăra pantofi pentru petrecerea ei.

„Nu am avut banii necesari”, a spus ea. „A fost o petrecere mică, prietenii și surorile mele. Dar ceea ce m-a marcat a fost că mama mea nu a fost acolo. Asta m-a marcat, cu adevărat”. Sora cea mare a lui Salome își sărbătorește quinceanera înainte ca mama lor să fie ucisă, iar Rocio pregătise o mâncare specială de pui și orez pentru acea ocazie. Familia a gătit aceeași mâncare pentru sărbătorirea lui Salome și a continuat să pregătească acel fel de mâncare special pentru fiecare aniversare de atunci.

„Cred că acela a fost cel mai greu moment pentru mine”, a spus Salome. „Nu am avut-o pe mama la aniversarea de 15 ani, dar l-am avut pe tata și pe câțiva prieteni. Știu că au făcut tot ce au putut. Nici măcar nu am vrut să împlinesc 15 ani pentru că, știi tu, te transformi în femeie.” Dar și-a spus că trebuie să se maturizeze, chiar și fără mama ei.

Reflectând asupra morții mamei sale, Salome și-a amintit de un moment special pe care l-a împărtășit cu Rocio cu puțin timp înainte deuciderea acesteia. Familia ieșise afară într-o duminică după-amiază pentru a aduna yuccas și

REBELII RĂSCUMPĂRAȚI

După ce au slujit în grupuri marxiste în Columbia, trei frați propovăduiesc acum Evanghelia.

Pedro, Juan Carlos și Jorge par a fi trei bărbați obișnuiți care își iubesc soțiile și copiii. Este evident că se bucură unul de compania celuilalt, cântând spontan, făcând glume și râzând din toată inima împreună. Dar fundamentul relației lor este mai profund decât se vede la prima vedere. Ei sunt frați, atât în sens familial, cât și spiritual, care sunt uniți de un scop comun: promovarea împărăției lui Dumnezeu într-unul dintre cele mai periculoase locuri de pe pământ.

Frații au crescut în Arauca, o „zonă roșie” controlată de gherilă de-a lungul graniței cu Venezuela. Regiunea este cunoscută de mult timp pentru violența și traficul de droguri al celor două

grupări marxiste - Forțele Armate Revoluționare din Columbia (FARC) și Armata de Eliberare Națională (ELN). Pe măsură ce frații creșteau, exista așteptarea ca majoritatea tinerilor să se alătore uneia dintre grupările militante, iar ei nu făceau excepție. „Ori era ELN sau FARC, ori făceai parte din grupul comunist”, a spus Juan Carlos, «dar trebuia să aparții». În mod oarecum surprinzător, au ales grupuri diferite: Jorge s-a alăturat FARC, Pedro s-a alăturat ELN și Juan Carlos s-a alăturat Tineretului Comunist (JUCO).

Fratele mai mare, Jorge, care acum are 51 de ani, a fost primul care s-a înrolat. El s-a înrolat în FARC la vârsta de 16 ani și a avansat rapid în grad, devenind expert în demolări. Sarcina sa principală era să fabrice bombe și să le plaseze în locurile desemnate pentru atac, inclusiv biserici. Acest lucru i-a adus o reputație înfricoșătoare printre creștinii locali din zona lor.

„Eram foarte speriată de el”, a declarat soția lui Juan Carlos, Mayerlin, al cărei tată era pastor în orașul lor. „Avea de gând să-mi omoare tatăl pentru că tatăl meu predica celor din FARC.” Temerile lui Mayerlin nu erau nefondate, dimpotrivă. „Aproape am aruncat în aer un pastor care trecea pe un pod”, a spus Jorge. „Aproape că l-am ucis pe tatăl ei, care era pastor.”

În timp ce Jorge câștiga faimă în FARC, Juan Carlos avansa în JUCO, ramura de tineret a Partidului Comunist din Columbia. El era secretar al organizației la vârsta de 17 ani, când a întâlni-o pe Mayerlin, care l-a invitat la o evanghelizare. În timpul uneia dintre slujbe, Juan Carlos a crezut că l-a simțit pe Dumnezeu vorbindu-i direct. „Dumnezeu mi-a dat un cuvânt: că am trei zile să îl găsec sau voi muri”, a spus Juan Carlos. La momentul respectiv, el a spus că a simțit mai multă teamă decât convingere. Dar, trei zile mai târziu, în timp ce trecea pe lângă un snack bar, niște bărbați aflați înăuntru au tras în el crezând că este altcineva. Oamenii țipau în timp ce gloanțele loveau pământul lângă locul în care se afla el.

Apoi Juan Carlos și-a amintit mesajul pe care îl primise în timpul slujbei de la biserică. „Am putut vedea că Dumnezeu m-a păzit în acea zi, pentru că aproape m-au ucis”, a spus el. „În acea noapte, L-am acceptat pe Domnul. Am venit la Hristos.”

După ce și-a pus credința în Hristos, Juan Carlos s-a confruntat cu o dilemă. „Când l-am acceptat pe Hristos, încă făceam parte din tinerii comuniști, iar asta a adus repercusiuni, pentru că ori Îl slujești pe Dumnezeu sau rămâi în organizație? Am luat poziția de a mă retrage și de a umbla pe căile Domnului.”

Dar nu a fost atât de ușor să plece. Liderii organizației i-au spus că, dacă refuză să continue să slujească într-un rol activ, va trebui să părăsească zona sau să fie ucis. „Ca secretar al organizației, reprezentam pe cineva care cunoștea secrete”, a spus Juan Carlos. „Mi-au spus că nu vor fi responsabili pentru viața mea, că nu garantează că voi trăi.”

Când Juan Carlos a refuzat să continue să servească în organizație, foștii săi compatrioți s-au răzbunat pe bisericile din zonă. „Au venit și au închis ușile la toate bisericile din zonă. Nici o biserică nu a funcționat timp de un an. Nu erau slujbe când am devenit creștin.” Deși Mayerlin și familia ei au suferit din cauza închiderilor, Evanghelia nu a avut de suferit. Creștinii locali s-au adaptat și s-au întâlnit în casele din tot orașul.

„Mi-era foame”, își amintește Mayerlin. „Tatăl meu era pastor, iar noi nu aveam de mâncă pentru că nu aveam voie să ne întâlnim. Dar Dumnezeu a folosit acea persecuție și a făcut biserică să crească. Când au închis-o, nu puteam umple nici jumătate din biserică, iar apoi, când am deschis-o din nou, nu încăpeau toți în biserică.”

Pe măsură ce biserică creștea, creștea și afecțiunea reciprocă dintre Juan Carlos și Mayerlin. Iar odată cu căsătoria lor, tatăl lui Mayerlin, pastorul Guillermo, a

▲ Grupurile marxiste interzic serviciile religioase și închid clădirile bisericilor în zonele roșii.

început să îl instruiască pe Juan Carlos și să îl îndemne să împărtășească Evanghelia cu frații săi. Juan Carlos a decis să își împărtășească mai întâi credința cu Pedro, membrul ELN.

Lucrând pentru ELN drept curier, Pedro avea privilegii speciale, inclusiv compania femeilor, așa că inițial nu a fost receptiv la vestea bună pe care fratele său o proclama. Și cum fiica pastorului era deja ocupată, fiind iubita fratele său Juan Carlos, el nu credea că biserică avea prea multe de oferit. „I-am spus fratelui meu: „Nu mai sunt fiice aici; pastorul nu mai are fiice”, își amintește Pedro, râzând. „Ce să fac eu acolo?” Prin mărturia credincioasă și neîncetată a lui Juan Carlos, Pedro și-a pus în cele din urmă credința în Hristos. „Ceea ce m-a convins a fost modul în care pastorul vorbea și perseverența fratelui meu Juan Carlos”, a spus Pedro. „El a fost un exemplu care a stârnit curiozitate.”

Apoi, Juan Carlos, împreună cu Pedro și pastorul Guillermo, și-au îndreptat atenția către membrul FARC, Jorge. L-au invitat să participe la o slujbă, iar într-o zi a acceptat. „Am început să merg la biserică, iar Dumnezeu a început să se ocupe de mine”, a spus Jorge. „Pastorul mi-a spus: „Îl vei sluji pe Domnul. Chiar dacă astăzi te întorci în viața de păcat, într-o zi Îl vei sluji pe Domnul”. Acel cuvânt a fost o sămânță și, într-o zi, în timpul slujbei, fără știrea pastorului, am simțit nevoia să-L caut pe Dumnezeu. În acea zi, L-am cunoscut pe Domnul.”

De când L-au cunoscut pe Hristos, cei trei frați și-au petrecut ultimele două decenii proclamând Evanghelia. „Am reușit să salvăm mulți de la a merge la FARC, de la a merge drum pierzării”, a spus Jorge. „Am experiența și autoritatea de a le spune că aceasta nu este calea corectă, pentru că eu vin din acea cale. Acest lucru ne-a permis să evanghelizăm și există mulți oameni în biserică noastră care au lucrat cu grupul, dar astăzi slujesc Domnului.”

Pe măsură ce alții din zonă s-au întors la Hristos, frații au întâmpinat opoziție din partea celor ostili Evangheliei. Pedro a explicat că, atunci când familiile ajung la credința în Hristos, nu mai participă la activitățile gherilei. Iar când gherilele află că familiile le-au părăsit pentru că au devenit creștine, îi țintesc pe pastori și pe familiile lor. „A cui este vina că familiile părăsesc gherila?” a întrebat Pedro retoric. „Este vina pastorului, a Evangheliei. Gherilele trebuie să fie întotdeauna dușmani ai Evangheliei.”

Biserica lui Pedro se află vizavi de o tabără de gherilă, astfel încât fiecare predică pe care o ține este auzită de gherilă. Recent, gherilele au tras asupra unei canoe care transporta pasageri în amonte spre biserică lui Pedro. Cu altă ocazie, gherilele înarmate au intrat în biserică sa. Când un pastor prezent la slujbă l-a întrebat mai târziu pe Pedro cum poate predica în astfel de circumstanțe complicate, Pedro a spus: „Trebuie să fii foarte centrat pe Hristos. Nu este ușor, dar există multă muncă de făcut.”

Pedro a spus că FARC a plasat aproximativ 550 de kilograme de explozibili în jurul bisericii într-o zi și apoi a întrerupt slujba pentru a-i avertiza pe cei din interior. După ce membrii bisericii s-au refugiat la o fermă din apropiere, militanții au încercat să detoneze explozibilii, însă s-a întâmplat ceva surprinzător. „Când au vrut să detoneze bomba”, a spus Pedro, „au tras de cui și nu a explodat! Nu a explodat deloc, așa că au pus-o într-un camion și l-au dus la 6 kilometri distanță. La 5 a.m. a doua zi, au tras de pini și a explodat. De la 6 kilometri distanță, s-au stricat două dintre lămpile din camionul meu. Fiul meu a suferit o mică traumă, iar sunetele mari încă îl deranjează foarte tare pentru că au demorsat atât de multe bombe în acea zonă.”

Pedro afirmă că Dumnezeu i-a protejat biserică și congregația de bombe de nenumărate ori. „Avem atât de multe mărturii mari ca aceasta”, a spus el. „Am înțeles că Dumnezeu are grijă de lucruri, de noi.” Deși sunt recunoscători pentru protecția lui Dumnezeu, Pedro, Juan Carlos și Jorge știu că lucrarea lor evanghelică îi expune la riscuri mari în zona controlată de rebeli în care trăiesc și lucrează. La începutul anului 2024, un prieten i-a spus lui Juan Carlos că militanții plănuiau să îl răpească și să îl lege în junglă timp de trei zile. Când vor să ucidă pe cineva, uneori îl leagă în junglă și îl murdăresc cu sânge pentru a atrage animalele sălbatice.

„Știu că îi fac pe unii oameni să se simtă inconfortabil”, a spus Juan Carlos, dar aceasta este realitatea. „Ca mulți pastori din această zonă, acum avem restricții: fără slujbe noaptea, fără priveghiuri.

Dacă vom invita pe cineva în regiune, trebuie să informăm gherilele cine sunt, de unde sunt.” Pedro și Jorge au primit, de asemenea, avertismente și restricții cu privire la serviciile religioase din zonele lor. Viața lui Pedro a fost amenințată, iar câțiva dintre membrii bisericii sale au pierdut persoane dragi în mâinile gherilelor.

„Majoritatea oamenilor de acolo au fost atinși de violență”, a spus el.

„Muzicianul bisericii? I-au ucis tatăl. Socrul și soacra mea au fost uciși de ELN.” Pedro este, de asemenea, îngrijorat de faptul că fiul său adolescent a fost recrutat pentru a se alătura unei grupări rebele; aceștia i-au oferit bani și bunuri materiale pentru a se alătura lor. Cu toate acestea, Pedro și frații săi rămân credincioși chemării pe care au primit-o fiecare de a proclama Evanghelia lui Hristos în acest loc periculos. Ei văd biserică ca pe un far al speranței în mijlocul violenței.

„Gherilele sunt responsabile de tot orașul”, a spus Pedro. „Sunt la conducerea oricărei organizații civile sau militare din zonă. Singurul lucru pe care nu au reușit să îl controleze este biserică. Au încercat să-mi închidă biserică și le-am spus: „Nu puteți face asta; pentru că biserică nu are uși”. Biserica a devenit de-a lungul timpului un refugiu.

„Este inconfortabil să trăiești aici”, a continuat el. „Sunt țăntari, este noroi, nu este lumină, nu este libertate. Uneori sunt gata să plec; chiar mi-am făcut bagajele. Dar soția mea este mai puternică decât mine, iar Dumnezeu i-a dat un cuvânt și i-a spus: „Vei fi o binecuvântare pentru mulți.” Acesta este motivul pentru care suntem aici încă.”

„Astăzi îmi amintesc cuvântul pe care Dumnezeu l-a scris în Biblie și care spune: Pentru cei care iubesc pe Domnul, toate lucrurile lucrează împreună spre binele lor”, a spus Jorge, amintindu-și de Romani 8:28. „Am avut această experiență. Cred că Domnul în toate acestea își face lucrarea, iar noi trăim pentru a servi gherilele astfel încât să poată cunoaște căile Domnului și Evanghelia.

„Suntem cei trei muschetari din Arauca”, a adăugat el, râzând. „Și știu că avem frați care se roagă pentru noi în întreaga lume. Rugăciunile voastre sunt cele care ne dau curaj în aceste locuri grele.”

▼ Pedro (stânga), Juan Carlos (mijloc) și Jorge (dreapta), împreună cu soțiile lor, rămân angajați în proclamarea Evangheliei într-o regiune periculoasă din Columbia.

Implică-te!

Sușține Biserica Persecutată!

Redirecționează 3.5% din impozitul pe venit către Asociația Vocea Martirilor și fii alături de frații și surorile noastre care suferă pentru credință. Un gest simplu poate aduce speranță acolo unde este întuneric.

Completează formularul de redirecționare și sprijină lucrarea lui Dumnezeu pentru cei persecutați. Împreună, putem fi o voce pentru cei fără voce:

www.voceamartirilor.ro

-dacă aveți nevoie de ajutor, contactați-ne la numărul din josul paginii.

"Să faci lucrarea lui Dumnezeu este un lucru periculos. Să nu o faci este un lucru și mai periculos!"

Sabina Wurmbrand

Poți, de asemenea, să faci un dar financiar. Pentru fiecare donație, vei primi o carte tipărită de Vocea Martirilor. Pe www.voceamartirilor.ro, la secțiune Resurse, poți să vezi titlurile disponibile. Tot de aici poți descărca, gratuit, materialele noastre în format electronic. Pentru donații lunare/recurente, te asigurăm că primești titlurile care sunt în lucru și le vom tipări în viitor, susținând constant Biserica Persecutată.

Transfer OP în conturile de mai jos:

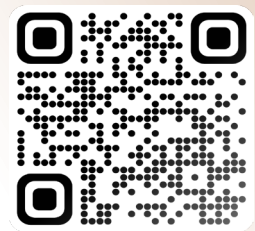
IBAN RON: RO11BTRLRONCRT0674361501

IBAN EURO: RO58BTRLEURCRT0674361501

IBAN LIRE: RO16BTRLGBPCRT0674361501

Beneficiar: Asociația Vocea Martirilor

sau online:

☎ Telefon/WhatsApp - (+)40 0745 977 891

✉ E-mail - info@voceamartirilor.org

www.voceamartirilor.ro